

Асобиёт ва санъат

• Серқуёш ўлкамиз тўйи —
шоир таронасида
• «Оқшомдан тушгача»
— Ҳамза театри сахнасида
• ГЕТЕНИНГ ШОҲ АСАРИ — ЎЗБЕК ТИЛИДА

ДИЁРИМ МАДҲИ

МИРТЕМИР.

Ўзбекистон халқ шоири.

Ўзбекистон — суякли ва азамат жумҳурият — ярим асрлик тўй арафасида. Қалам аҳли ҳам жумҳурият билан камол топтоқда.

«Дафтарлардан» сарлавҳалик бу қўшиқлар улкан

тўй олдиданги илк қалдирғочлардир. Маълумки, қалдирғоч чуғуридан кейин, тўғрай тилга қиради, булбул ҳам.

Йил рисоладагидек яхши келди. Қўлам ҳиди димоққа урмоқда. Йил ўтган йилгидан ҳам мазмунли ва чиройли бўлишига шубҳа йўқ. Тўй йили ахир. Тўй шунчалар ёрқин ва ҳашаматлики, булбул навосидан ёниқ ва шўх чилтор куйидай жаранг ва авж раво.

Мен бугун тўйга бағишлаб ёзаётган шеърларимдан бир бўлагини азиз ўқувчи назарига тутаман.

БУЛОҚ БҲЙИ

Саратонда ташна бўлдим,
Еригудай гашта тўлдим,
Қўнқ тоғмай бесаражком,
Излар эдим жиндак ором.
Қани, — дедим, — ашиш гўш,
Тоғ қучоғи, асил гўша!
Қани, ўша Буқа булоқ,
Тоғ ҳуснига ўқа булоқ,
Ўша дара, ўша ёлмоқ,
Сўқмоғи мўл ўша соғлоқ,
Минг хил кўкат, юз ранг чечак,
Оқш, қўнқ бўз ранг печак,
Ўша чўпон ва илқичи,
Ўша салқин дара ичи,
Ўша заранг, ўша қимиз,
Хуштам, қўша-қўша қимиз,
Чиноз тағи-қўқ қошоно,
Давра хушвақт, ва шоҳона,
Содда гурун, содда кулгу,
Элтар гўё бода кулгу,
Харсанг курси, харсанг болиш,
Шайдо бўлбул қилур болиш,
Саҳардан то оқшом сайра,
Нахоти беором сайра,
Экин асар, тоза ҳаёт,
Тўғрай бошлар сўнғиз наво,
Бургут учар олис-олис,
Олқор айғоқ, тик ва хомиз,
Буқа булоқ, Буқабуюқ,
Қўнқисан шўх ва қўноқ,
Қўш тегириш қўқ суғин бор,
Ҳам шифоли, ҳам бегубор,
Саринлиги гўёки қор,
Ҳам нозилдир, ҳам жипвақор,
Балиқлари шўх ва қўноқ,
Бинашлар бенимачоқ,
Тоғ устига мингаштан тоғ,
Тоғ устига мингаштан тоғ,
Қўш кулур, айна тушлик,
Қораяди бирзум бўшлик,
Қўнқ бўлур олабайди,
Эмиз бўри болабайди,
Қани, дангал ўсам ҳозир,
Ҳаволари кўчмас ҳозир,
Бирга ўса дўст ва ёрон,
Ўзқамас у салқин сайхон,
Жиндак ором оспас қани,
Суя бўйида қосқас қани,
Буқабуюқ, Буқабуюқ,
Қўнқисан шўх ва қўноқ,
Қани ўша ашиш гўш,
Ўша, ўша, ўша, ўша!

Саҳнага чиқиш олдидан...

Г. Кочин-фотоси.

Янги таржималар ГЕТЕ.

ФАУСТ

Фауст Мефистофелга қўл бергандан бўйи қўл саргузаштларини бошдан кечирди. Жодугар доруси билан ёшариб нисоний севга ошно бўлди. Лекин ёзу малак Мефистофелнинг кутқуси билан бу муҳаббат бахтсиз хотима топти.

«Фауст» муаллифи кейинги бошларда подшо саройининг ички низоларини тасвир этади. Сарой аҳлининг тубан интиқшларини намоён қилади. Бу парчада шайтон сеҳри билан ғолиб бўлган подшонинг ўз яқинларига унвон бериши тасвирланган.

ПОДШО

Биз галаба қилдик нима бўлса ҳам,
Ез аломон бўлиб юрмоқда бу дам.
Мана ул хонининг тахти, мана бу
Унинг хазинаси, тўла зар, инжу,
Дўстлар даврасида ғолиб ва
бордам
Элчи кутмоқдамиз тобе
халқлардан,
Хушхабарлар келур бизга ҳар
ёндан,
Юрт тинч, эл кутулди гулу,
исидан,
Бизга мадад берди гарчи
сеҳрлар,
Оқибат ғолиб — биз, бизнинг
самар,
Жанглар тарихига ташласан
миғош,
Қанча тасодифлар юз берган
ноғош,
Ев бошига ёққан гоҳ қонли жала,
Гоҳида тош ёғиб қилган дабдала,
Гоҳ горлардан чиқиб бир
аюханнос,
Дўстга ишонч берган, душманга
бўлдим,
Мажнун тоғ тағига ўтказин
мен,
Мен учун йилгасин, мен йиллаб
бўлдим.

Тангри салотини тутиб дилларда,
тиларда,
Нашиди қўллайдур минглаб
зафар
Ер бўлган бу чоғда саодат,
назар,
Мен ўз юрагимга ташлайман
сафлар,
Еш подшо ишрату сафо қилладур,
Вақт келиб у вақтинги қадри
билладур,
Мана, ғолибона тугди уруш,
Тўртовингизга мен беруриман
улуш,
(Биринчиси)
Сен, киз, бўлдинг қўшиқча
раҳбар
Маҳкам турди нозик фурсатда
сафлар,
Тинчликда ҳам, сардор бўлгин
шундайин,
Фельдмаршал шашкирин сенга
берайин.

ФЕЛЬДМАРШАЛ

Тартиб ўрнатдик юрт ичра то бу
дам,
Унинг сарҳадин ҳам қилсан
муштаҳкам,
Олий саройинда жан бўламаниз,
Жам бўлиб чинакам қилмаканиз,
Шунда бул шашкирини қўлда тутиб
шай
Енингда турарман фахрий
соқчидай.

ПОДШО

(Иккинчиси)
Мардин, одобда сен ўрнак
черикчи,
Сени тайинлай бош камергерлинка,
Гар ахли саройда йўқидир иттифон,
Подшолни тағига сув қўлур нифон,
Қобилининг билан бўлурсан
халдам
Сарой аҳлига ҳам, тахтининг
хам.

БОШ КАМЕРГЕР

Менинг ширини шул бўвагим
лардор
Яхшига ёр, ёмонга ҳам беозор,
Ростгўй бўлай донм, ёлғондан
ийдор,
Мақсадим ишончнинг ҳаргиз
нозоним,
Улуғвор базминда ахтиром ила,
Қўнғида турайин олтин жом ила,
Сен унга қўл ювган чоғинг
қўрайин,
Олтин узугининг тутиб турайин.

ПОДШО

Буюк ишларга банд гарчи халқим,
Лек тўй, баъзилар ҳам албатта
лозин,
Майли эминлар тарвадурини кўр,
Кайфият чоғ бўлса иш ҳам битар
аўр.

Учинчиси

Сен базм оғаси бўл, шул
фармонимиз,
Биринг измингдадур дастурхонимиз,
Сенга масаллиқлар, илвасин
гушти,
Чорва қўл остингда бўлади,
дўстим,
Хар фасл, ҳар бир ой, ҳар
фурсатга мос
Лазиз таом бермоқ вазифанг,
холос.

БАЗМ ОҒАСИ

Мақбул бўлмагунча то сенга таом,
Ути рўза тутай ўзим, вассалом,
Тонгда шод қилмоғинг учун
тановул
Тун бўйи қўз юммас ошпаз,
бақовул,
То дастурхонингда сенинг турт
томон
Турт фасл неъматни бўлсин
намоён,
Аммо дабдабани севмайсан, ёдда:
Сенга таом бўлсин мазали,
содда,
Эркин воҳидов таржимаси.

Ё Р У Ё Л И К

...Ёруғлик юртман, тонг ўлкасиман,
Кўёш боласиман, десам ҳаққим бор.
Порлоқ уй, жаранг шўр, оғ ўлкасиман,
Йўлим ҳам, уфқим ҳам ёркин, шуёладор.

Ёруғлик пилмо-пим эрк маконимда,
Ҳовуқлаб инаман шаршарасидан,
Кўёш оловлари қайноқ қонимда,
Мен кўдрат оламан ҳар заррасидан.

Эрок-машоқ пайти олтин хирмоним,
Саратон кўнгда ширмоним номин,
Ез бўйи ярироқ, эзгу осмоним,
Койнот онаси — аяп онамоним.

Кўйлаб яшиллик — юздан бир рангит,
Анор шарбатига акси жолвагар.

Кўшлар кўшиги ҳам кўёш оҳанги,
Бўлоқ мавжларида рақси жолвагар.

Гўза тўлқинида мудрар ёруғи,
Кўклар ёруғ олар оқ чаногидан,
Тупроқда яширин олам ёллуғи,
Чаноклар оқлиги — нур қайноғидан.

Ёруғ кун ярашқик ёруғ дийрман,
Менинг шу кўёшлик давлатим-да бу,
Тенгдошлар сафиди мен ҳам девкорман,
Кўёшлик давлатим — меҳнатим-да бу.

Ёруғлик ва нурнинг оқ сийнасида
Ўша суяк жаҳон, деганлари рост.
Ёруғ чўққиларнинг шоҳ зинасида
Ёруғ Ўзбекистон, деганлари рост.

ЧАҚМОҚ...

Қўзим-қўзимга тушди, чақмоқ чақмадек бўлди,
Учқун дилга қўнб, олов ёқмадек бўлди,
Қўзим-қўзимга тушди, яриқраб кетди қўзим,
Накин фақат қўзим, яриқраб кетди қўзим,
Бир олов тушди ноғаш ўзигим-ўзатимга,
Бир олов тушди ноғаш ўзигим, кузатимга,
Бир зумда ўртамоқчи, бир зумда қовурмоқчи,
Тўғрайди ўчирмоқчи, қўл каби қовурмоқчи,
Оҳ, у қўлар чақмоғи...
Шунчалар омонсизми бир лаҳзалик боқмоғи!
Йўқ мени куйдирмағил, йўқ мени ёндирмағил,
Совғидан тондирмағил, газалдан тондирмағил,
Қўзимга ёғду бахш эт, дилмига ёғду бахш эт,
Токи бахт бўлмасин чет.

Қўзим-қўзимга тушди, мен ёнаман шеҳорлик,
Девонаман шеҳорлик, тўлғонаман шеҳорлик,
Евонаман илҳомим йўқ, ўт тушди ширини жонга,
Ўт тушмасайди фақат ноғаш чексиз жаҳонга...

Ҳар кун, ҳар кун, ҳар кун шундоқ Мингсулув барг тўкар барг...
Ҳар кун, ҳар кун, ҳар кун шундоқ барг тўқини этмас тарк.
Ҳар кун, ҳар кун, ҳар кун шундоқ: «Бўлмасин», — дер, — жувонмарг.
Ҳар кун йилла сўрларини қўриқлар қиз гўё арк...

Кўнлар ўтар, жониворлар тўқини бошлар пилларлар,
Дона-дона бутон нуқра, кўз олуғ оқ тилларлар.
Оқ тилларлар ўралгунча ўтар гўё чилларлар,
Оқ пилларлар ўралгунча қўриқди не силларлар.

Яйраб-яйраб пилла йиғар сўрларда Мингсулув,
Беш қиз — эш қиз, баъзан нозил, баъзан танқит, баъзан қув
Мингсулув ҳам гўё сеҳрий бир салтанат бекас,
Шундоғам бир салтанатик, қўриқмади чекмаси.

Оқ, ярироқ тоғлардан айлангунча урчуқлар,
Юзга тошар секиқлар, лабга тошар учуқлар,
Иппак деб ном олдимки, бас, тўқилди юз мато,
Не мушқулди осон этар десам агар беҳато.

Кўк юздан тушгунча соябону оқ чодир,
Қамиш бўйлик сулуварга иппак қандай раводир.

...Мурувотлик тоғ-тоғ қумдан элаб олур зар бутун,
Бечилмоқда не-не қилди, не-не жумбоқ, не тутун.
Кочин йигит ер қарида қурч қолар ўйса гар,
Еки олов ялғинда тинмай пўлат қўйса гар.

Тўрт фасл ҳам камарбаста, хирмон уяр пахтакор,
Бу дунёда бир-бирдан дўшвор не-не захмат бор.
Галлакорнинг захматин ҳам, оққоққилиб боғбон ҳам,
Изиринда семуқларда танти оғ қўнон ҳам.

Инсонга деб, шу элга деб яратар кут мўлдан-мўл,
Эзга бири ер остида қулар сарой, қулар йўл.

Ажиб кумуш нуқралардан хирмон уяр Мингсулув,
Элга сийлик меҳнатим деб, элим сўяр Мингсулув,
Ҳа, айтмоқчи шу иппакдан тўқилди жузун ҳам,
Ҳар кунгиди дийдан дейман: пиллачи, ҳеч бўлма кам.

Уқдигим, ҳей... Пур ҳикмат бу пиллачилик, пиллақаш,
Кўз ўнгингда жолваласин Мингсулувдай парваш.

ЖУЖУН

Бисотимда жужун уст-бош бор эди сал эскироқ,
Ез ойлари қайга бормай, йўлдош эди у бирик,
Жомадоним бурчагиди борар эди буюқлоғи,
Тоға, пишқи, Лекин ўзи сал аюқлоғи, сал доғлиқ.

Сийлиқ эди Сим шаҳрида янги чеклик бир қиздан,
Қиз бўлганда халл хануз юрагимда сир қиздан,
Саратонда юнар эдим, салқин эди ва енгил,
Жужун янглиг ҳузурбахш-мас Ез ойлари ҳеч энгил.

Оқшолари салқин тушса, иситди мовутдек,
Туш чоғида салқинлиги ел ялаган соғутдек,
Сен сўрадинг: «Нега тўзмаз, чўзим янглиг, не сабаб!»
Жавоб элаб, тўғилдим мен: нега, — дедим, — во ажаб!

Уйлаб қолдим, эсга тушди Мингсулувдай пиллақаш,
Мингсулувдек сулува кайда, сулува галам, париваш,
Тўғилди тушар, соче, ўйламангил, қилвир соч,
Қора-қўнғир, қирқ ўрим соч, чамбаран соч-чилвир соч.

Кўзларига ўхшаб бўлмас, Бўтақўзлик, толма бел,
Қамиш бўйли, бугдоғ ранглик, шўх ва қўноқ худди ел,
Қишлоқ қиз, тенгдошлари ўртасида содда қиз,
Соддаликдан бутун қўриқ чизилгандек ёдда қиз.

Эсга тушди шу гўзалнинг пилла қўриқ тутгани,
Қўлам, ҳамма ўйнар чоғда унинг ташвиш торгани,
Сўрларда вишиллашар... Тегмасин сал соғуқ деб,
Е саёк ел, ё қайноқ ел келмасин ҳеч ёвуқ деб.

Балодан-ў, ёмон кўздан сақлар худди нақалок,
Болб нешилар, баргсиз қўриқ, тўздорлар ҳам бақалок,
Бир меҳнатки, заршунослик... Тақдирига ҳаёл банд,
Соқ ва хушёр бўлмаси қиз ногўхони егай панд...

БИР ОИЛА ҚИССАСИ

ТЕАТР

ҲАМЗА НОМИДАГИ ЎЗБЕК ДАВЛАТ АКАДЕМИК
ДРАМА ТЕАТРИНИНГ «ОҚШОМДАН ТУШГАЧА»
СПЕКТАКЛИ ҲАҚИДА

Сильовнага бериб юбориш
шундан далолат беради.
Драматург бобо, ўғил, не-
варани бекиз ёна-ёна кўрсат-
маган бўлса керак. Уларнинг
кечиримлари, оғир вазиятда
ўзларини тутишлари, ўзаро му-
носабатлари ва фикр-мулоҳаза-
лари орқали ёзувчи совет пра-
дасида қарор топган яхши пра-
ктикалар ва аъёнларнинг
давом этиб келаётгани ва бу-
дан кейин ҳам давом этишини
қўрсатмоқчи бўлган деб ўйлай-
ми.

Невара Альберт образи ёш
артист И. Зокоров томонидан
худди шу тахлитда ҳал қилин-
ган. Альберт, онаси ташлаб
кетганидан бўлса керак, эрта
улайган, эс-хўшли, сезир,
ақли, эълборли бўлиб ўсган.
У оилада рўй берган воқеалар-
ни зийраклик билан кўзатган,
азиз кишиларнинг кайфияти-
ни тушуниш ва улардан ҳар
бирига қўлидан келганча ях-
шилик қилишни истади. Қал-
би билан онасига таллинадиган,
бирок айланиб кетганда қалби
ҳам ташлаб кетишга қўш қий-
майдиган. Хуллас, актёр Аль-
бертга буюқдорлигини ҳам,
ўзига ҳоқ кечинма-ларини ҳам
ишонарли ва таъсирли очиб
бера олган.

Песа ва спектаклда ички
конфликт мавжуд, унинг негиз-
ини қаҳрамонларнинг ўз-ўзи
билан кураши ва ички хил та-
факкурнинг қарама-қаршилиги
ташкил этади. Жарков, Ки-
рилл ва Альберт образлари
ҳаётийликдан илгор тендирли-
ларини, ёзувчи позициясини акс
этирса, меҳмонхонадан жой
топпайди бу уйга келиб қолган
Лева образига энг тендирли-
дан, шайхонлик энг қарашлар,
шахсиятлараслик, ҳисовилик
ва нозиллик ўз ифодасини то-
пади. Ҳожинабар Нурматов

га унча тўғри келмайдиган
асар танланган.
Асар қаҳрамонлари неғадир
нуқул бахтсиз, шўрпешана ни-
шилардан иборат. Ҳатто ўзини
жуда бахтиёр қилиб, катта
олиб юрган Лева ҳам аслида
чинакам нисоний бахт нима
эканини билмайдиган бадабх
одам. Драматург буни трагико-
медия жанри воситалари билан
ўзинча асослаган унради. Ре-
жиссёр Баҳодир Ўзловдов
ҳам спектаклни худди шу жанр
асосига қўрган. Бироқ, ҳамма
гап шундаки, қўл билан қай-
ғу миқдори ва меъриёга зар-
гарона эътибор керак бўлган
бу жанрда, бизнингча, режис-
сёр қайғу-ҳасрат, кечинма ва
кўз ёшига кўпроқ ўрин бериб
қўйган. Бунинг натижасида
спектаклда қандайдир ҳорғин-
лик, умидсизлик соя ташлаган.
Актёрлар икросида ирония,
контрастлар кўпроқ бўлиши
керак эди, бунинг ўрнида жи-
дидат, психологик иқроми кура-
миз. Назаримизда, биринча
Лева образи асар жанрига мос
бўлиб, қолган образларда пси-
хологик ечим етакчилик қила-
ди. Бунда фақат постановкачи
айбидир.

Спектаклнинг финали мело-
драматик руҳда ҳал қилинган.
Унда тўртта шўрпешана (улар
қаторида Лева ҳам бор) қатор
терилган ҳолда кўчадаги Аль-
бертин тепадан кузатиб, кўз
ёши қилладир.

Гал финалнинг шаклида
ҳам эмас, мазмунда. Театр
бутун оналаринг орау-умиди,
овунчоғи бўлган Альбертнинг
оқайди. Бизнингча, театр
драматург билан бахтсизлик
бўлса-да, Альбертнинг олиб
кетилиши нотўғри эканини
ифода қилиш, ҳеч бўлмаган-
да, бу масалани ечинини томи-
шанига ҳавола қилиши маъ-
садга мувофиқ бўлур эди.

Ҳамза театри режиссураси.

Мухсин ҚОДИРОВ.

